

ANMELDELSER

C. E. F. Weyses breve. Kbh. Munksgaard, 1964. Bd. 1–2.

Det danske Sprog- og Litteraturselskab har i en statelig udgave udsendt hvad der findes af breve fra komponisten C. E. F. Weyses hånd. Det er blevet til to digre bind, som inclusive kommentarer og register fylder 922 sider i stort format.

Udgiver er førstebibliotekar ved det kongelige biblioteks musikafdeling SVEN LUNN og amanuensis ERIK REITZEL-NIELSEN. Administrator ALBERT FABRITIUS har varetaget redaktionen af registeret, og dette team af fremragende kulturpersonligheder har endda været „under tilsyn“ af overbibliotekar dr. phil. H. TOPSØE-JENSEN, som gennem sine videnskabelige udgivelser af H. C. Andersens breve vel nok må anses for vor største kapacitet på dette område.

Udgaverne af H. C. Andersen-brevene kan vist betragtes som forbilledet for denne udgave, men lad mig med det samme befri mig for min eneste positive indvending mod det smukke værk og gediegne arbejde. Gennemførelsen af en tilbundsgående kommentar må også have sine grænser, og de synes mig af og til overskredne. Som eksempel vil jeg anføre brev nr. 55, der lyder: „Til Eduard Hvidt. Vil du være saa artig at lade mig vide, hvor L. Lork (Nb. den gifte Mand) boer, jeg har alt længe villet besøge ham. C. E. F. Weyse.“ – Dette brev foranlediger en kommentar på 17 linier, hvori man bliver oplyst om, hvornår Eduard Julius Hvidt blev student, og hvornår han blev cand. jur., og at han „nogle år var forlovet med Oehlenschlägers datter“, samt hans senere stilling + en redegørelse for familien Lorck – både den gifte og den ugifte – og for det udaterede brevs sandsynlige datering. Da Eduard Hvidt ikke oftere forekommer i Weyses korrespondance, så synes det mig, at denne lille billets kommentariske følger ikke er helt ufarlige for en fornuftig løsning af spørgsmålet om, hvad der er formålstjenlige oplysninger i en kommentar, og farerne er iøvrigt heller ikke helt undgåede i den øvrige del af disse kommentarer. Dersom man havde økonomiseret lidt mere på dette punkt, ville der måske være blevet plads til et noget mere udførligt forord. Jeg tror, at bogen på dette punkt ville have vundet ved en nutidig vurdering af Weyses musik og dens forudsætninger. Og hertil havde man netop den rette mand i magister Sven Lunn. Det er af den største betydning, at ingen lejlighed til saglig behandling af den sparsomt bearbejdede danske musikhistorie forpasses.

Brevene består ellers af to – eller måske rettere tre, når man medtager embedsskrivelserne som en særlig gruppe – skarpt adskilte dele. Den første fra 1795 til 1812, den anden del fra 1838 til dagen før Weyses død den 7. oktober 1842. Den første del omfatter 31 breve, der alle er skrevet på tysk og til skiftende ungdomsvener, medens den sidste dels 324 breve alle er skrevet på dansk og væsentlig rettet til plejesønnen Schauenburg-Müller. De mellem-liggende halvthundrede breve er noget mere rettede til tilfældige modtagere.

Når det i fortalen beklages, at samlingen må anses for fragmentarisk, så kan jeg ikke tilbageholde min tvivl om, at tabet har været ret stort. Betingelsen for at skrive breve er først og fremmest, at man har nogen at skrive breve til. Ungdomsbrevene slutter med brevvekslingen med J. L. Heiberg, og da han vender hjem fra professorgerningen i Kiel, har Weyse sin omgangskreds i København og ingen grund til at skrive breve til de mennesker, han daglig omgås – udover billetter som den ovenfor omtalte til Eduard Hvidt, og tabet af dem er der vel ingen særlig grund til at begræde. Enkelte steder i embedsskrivelserne ses der at mangle nogle uddybende redegørelser, men et alvorligt kulturelt eller litterært tab tror jeg ikke, der er tale om. Weyse var nok en fremragende brevsriver – en af de bedste jeg kender – men han skrev breve uden den svageste litterære bagtanke, hvad man vel ikke kan sige om H. C. Andersen, som efter min mening er den eneste, han kan sammenlignes med. Derfor fremstår mennesket Weyse så tydeligt for os gennem denne store samling, selvom man meget gerne ville have hørt noget mere om komponisten.

Også komponistens virke falder i to temmelig adskilte dele. Han begyndte, efter at han var kommet til København i 1789 og havde studeret hos Schulz, som typisk 1700-tals komponist, og komponerer på få år syv symphonier, megen klavermusik og mange sange, hvorpå han efter kærlighedsepisoden med Julie Tutein, som ikke skal refereres her, i flere år tabte interessen for komposition, indtil han, lokket ved oplevelsen af Mozarts Don Juan, bliver vor første egentlige operakomponist.

Også denne anden periode af Weyses kompositioner tilhører trods årstallene det attende århundrede, og han stillede sig i det væsentlige afvisende overfor den ny tid, der med hans jævnaldrende, Beethoven, brød ind over den europæiske musikverden. Beethoven omtaler han, som den „langstrakte og prøvebogsagtige“. I det hele taget gør man klogt i at fastholde, at Weyse er samtidig med Oehlenschläger og Baggesen og ikke med H. C. Andersen og Heiberg, og at han, selv om han når at opleve den frembrydende danske romantik, dog har afsluttet sin udvikling, da denne begynder at gøre sig gældende.

Medvirkende hertil var sikkert også, at Weyse nærede en uovervindelig uvilje mod at rejse. Efter at have gjort turen fra Kiel til København i en alder af 15 år, kom han aldrig udenfor Sjælland, ja, hans faste ruter gik kun til Roskilde og Valløe. Ikke engang Helsingør, hvortil han engang var inviteret, nåede han, og han afslog at deltage i kroningsfestlighederne på Frederiksborg slot, fordi han ikke kunne lide at komme i trængsel. Havde han som

Kuhlau haft lejlighed til at besøge Beethoven i Wien, havde han måske opdaget, at her var mere end en „Dumbartel“ og „Blase“, som var hans yndlingsudtryk, og fået et andet indtryk ved at stå overfor et geni, for Weyse var ingen ringe menneskekender, men han savnede undertiden det værdige materiale at arbejde med.

Meget ejendommeligt er det for vor tid at lægge mærke til, hvorledes hans ægte danske sind fra den tidligste ungdoms tid forenes med hans tyske sprog. Han var fra den tid, da Helstaten endnu var en lykkelig foreteelse. Weyse var født i Altona i 1774, som søn af en urtekræmmer, der imidlertid døde, da Weyse kun var seks år gammel. Året efter giftede hans moder sig igen med en købmand, der i løbet af nogle få år gik fallit, og ved sine ønsker om pengehjælp fra første færd bidrog til Weyses livslange økonomiske misère, som blandt andet skyldtes hans uovervindelige trang til at hjælpe andre, ligesom han selv var blevet hjulpet.

Det første brev i samlingen drejer sig om at låne 100 rigsdaler – det næste om at låne 60 rd. o. s. v. Brevene er skrevet med humor, og Weyse lærte gennem et langt liv at leve med sin pengemangel. Jeg tror næppe, at man kan kalde det pengesorger, for de, der har dem, lider som regel af bestandig sjælelig pine, mens Weyses pengemangel hørte med til hans hverdag og ingenlunde forhindrede ham i at foretage sig økonomiske dispositioner, der svarede til hans stilling. Det er typisk, at han efterlod sig 12 kikkerter – han var stærkt astronomisk interesseret – og en bogsamling væsentlig udover, hvad man kunne vente. At han i sit sidste brev dagen før sin død sukker over, at han kunne ladet den nye selskabsfrakke ubestilt, er ikke pengesorger, men den maske han bruger – og ofte brugte for at gøre sin alvorlige sygdom uhøjtidelig.

Weyse var ikke student, men skaffede sig en boglig dannelse helt på højde med samtidens akademiske dannelse. Han læste – og skrev latin. Det sidste bruger han på en festlig og såre uhøjtidelig måde. Men også græsk havde han beskæftiget sig med, og navnlig medicin havde hans store interesse. Da han blev dr. phil. h. c., var det nærmest som mediciner. Han elskede at skrive recepter, og i noterne findes en stor samling af hans production på dette område. Han var kort sagt på det sidste hold af dem, der kunne kalde sig polyhistor.

Weyse var ingenlunde pirrelig, som der står i forordet, men han var velopdragen og forlangte høflighed og korrekthed af sine unge venner, de unge pensionærer, der muliggjorde Weyse at holde sin efter forholdene ret herskabelige lejlighed overfor Rosenborg Have, og hvis opdragelse han ledede med kærlighed og fasthed. Han var som barn i det væsentlige blevet opdraget af sin morfar Bernhard Christoph Heuser, der var kantor ved hovedkirken i Altona og adjunkt ved gymnasiet Christianeum sammesteds. Denne bedste-fader, der var en alvorlig musiker, var ven med Ph. Em. Bach, der levede sine sidste 21 år i Hamburg efter at være blevet træt af at være Fredrich IIs akkompagnatør, og var en mand med alsidige interesser og en viden, der strakte sig over de fleste af hans tids discipliner. Han lærte Weyse at spille

klaver og at læse latin, og han formidlede i det afgørende øjeblik de kontakter, der skulle redde Weyse ud af urtekræmmerlæren og ind i musikkens rige. Det skete blandt andet med bistand af professor Cramer i Kiel. Vi møder her atter Helstaten. Denne professor Cramers fader, J. A. Cramer, var ved sin forbindelse med Klopstock kommet til København og var blevet hofpræst i 1754, og virkede der til han blev afskediget af Struensee i 1771. Efter statskuppet blev han kansler ved universitetet i Kiel, og nu i 1789 var hans meget musikinteresserede søn professor ved samme universitet, indtil også han ved et modsat rettet kongeligt lune blev afskediget i 1794. Imidlertid hørte han den ulykkelige Weyse, der just havde fået attest for at han var uegnet til at blive handelsmand, spille så godt, at han straks besluttede sig til at tage sig af ham, og han sendte ham fra Kiel til København, for at han kunne blive elev af kapelmester J. A. P. Schulz, der var en af periodens mest ansete komponister.

Må jeg i den forbindelse gøre en sidebemærkning. Vi savner, så vidt jeg ved, på dansk en redegørelse for Kieleruniversitetets historie, navnlig i det nittende århundrede. Universitetet var ikke stort, men dets indflydelse på dansk historie har været betydelig om end ingenlunde venlig. Men blot man nævner de tre navne: Jens Baggesen, J. L. Heiberg og Chr. Flor, som blev sat på den uriaspost her at skulle forsvare dansk sprog og historie, så skulle de berettigede til en noget større interesse, end der hidtil er vist det. Det er i så henseende karakteristisk, at Greifswald universitetet i en given situation blev forsøgt som kontaktpunkt mellem Tyskland og Norden – Kieleruniversitetet var der ingen, der tænkte på.

Nu kommer vi igen til det pirrelige. Schulz var vanskelig. Han forlangte meget af den elev, han her tog sig af både materielt og åndeligt, og hvis talent han fuldt ud vurderede, men også tugtede. Ligheden mellem Schulz, der herhjemme var højt beundret i Carl Nielsen-tidens kulmination, og Weyse, der på en ganske anden måde var lyriker i sit musikalske væsen, var ikke stor. Weyses operaer er i en langt rigere stil end Schulz' syngespil, hans klaverværker tilhører den virtuose periode, og – og det er væsentligt – Weyses sange er efter min mening helt upåvirkede af Schulz' berømte „Lieder im Volkston“. Weyses rige melodiositet i både romancerne og operaarierne er trods en vis ydre enkelhed svære at synge og prægede af rytmiske vanskeligheder, som man netop i folkelig gengivelse hører i udvisket form; men hos Weyse står de i den strænge form og kan i uklar gengivelse godt have givet anledning til professorens misbilligelse.

Vi må altså give Georg Brandes ret, når han fastslår, at Ingemanns billede af den gamle professor i „Landsbybørnene“ er forkert. Der var meget mere holdning over Weyse end portrættet af den gamle bedstefader lader ane. Ingemann har næppe nogensinde truffet Weyse, og hans professor er altså en romanfigur, hvis udformning i nogen grad støtter sig til andres udsagn om Weyses væsen; men ellers er Ingemanns billede fri fantasi. Fru Gyllembourg har måske været nærmere ved at give et billede af Weyse i fortællingen „De

lyse Nætter“. Hun havde i alle fald kendt Weyse i mange år, men også her er der tale om et selvstændigt digterværk og ikke en personlig karakteristik. Nej, vil man kende Weyse og få et indtryk af hans karakter, så tror jeg man kommer længere ved at se på de billeder, der findes af ham. Først Kratzenstein-Stubs fra 1802 (i Berggreens biografi). Det er fra tiden med forelskelsen i Julie Tutein og viser os en myndig ung mand – langt fra en sværmer, men en sikker personlighed, hvorom man i og for sig godt kunne tænke sig, at han, som det et sted antydes, kunne have akcepteret et krav om at blive købmand, dersom det havde været den fædrene pris for at vinde den elskede. Et held for dansk musik, at det gik, som det gik. Så følger C. A. Jensens statelige tegning af den modne mand. En mand, som nok spøjte, men ikke var til at spøge med – jævnfør brevene nr. 420, 436, 437 og 438. De er af en skarpheid, som ikke var almindelig i enevældens dage. Derimod er C. A. Jensens maleri fra 1832 i nogen grad præget af de mange middage, Weyse efter sit eget sigende „smausede“ i, da han – domorganisten – var en skattet gæst ved det store borgerskabs bord. Det er ganske morsomt at lægge mærke til, at Weyse omgås de store handelshuses indehavere og for eksempel opretholder sin forbindelse med familien Tutein uden hensyn til affæren med frk. Julie. Fra Weyses sidste tid findes et udmærket billede fra Marstrands hånd, og heller ikke her er den gamle professor bleven til en Ingemannsk bedstefader.

Ejheller lagde han noget bånd på sig i sin kritik af Oehlenschläger. I ungdomstiden plejede de et varmt venskabsforhold, men han lod sig ikke narre af nedgangen i konferensrådets talent og støttede i den store litterære fejde Baggesen. I tiden mellem 1820–40 var afstanden mellem de to kunstneriske førerskikkelser meget stor og den slettedes aldrig helt. Karakteristisk er et hjertesuk fra 1841 under kompositionen af en Oehlenschlägerkantate: „Med min komposition går det forbandet langsomt frem, *den ennuyerer mig grusomt*, og jeg er endnu ei a bout med nr. 1“.

Weyse skrev cirka 30 kantater til både verdslige og kirkelige tekster. De udgjorde den del af hans kompositioner, som samtiden satte højest, men jeg er ikke vis på, at ikke en stor del af dem „ennuyerede ham grusomt“. Følger man de sparsomme bemærkninger brevene indeholder om hans kompositioner, så spillede de såkaldte „Allegri di bravura“ en stor rolle for ham selv. De fleste er fra århundredskiftet, men endnu i hans sidste år omtaler og spiller han dem. De hører til den virtuose periodes stil – Kalkbrenner, Herz og Moscheles. De er langstrakte og fulde af vidtløftig teknik. Som musik betragtet er der for megen tomgang i dem, til at de kan påkalde nutidig interesse. Derimod er de 12 etuder, der stammer fra 30-erne præget af større musikalsk koncentration og sikker samling om det specielt etudemæssige stof. De kan ikke afvises den dag i dag. Men det afgørende for Weyse i hans anden kompositionsperiode har sikkert været operaen. Det ses blandt andet deraf, at det er operaerne, der bliver til på hans eget initiativ. Kantaterne er bestillingsarbejder. Operaerne gjorde ikke overvættets megen lykke. „Sovedrikken“ og „Eventyr i Rosenborg have“ opnåede dog mange opførelser,

medens de store romantiske operaer: „Faruk“, „Ludlams hule“, „Floribella“ og „Kenilworth“ kun nåede et fåtal af opførelser, og de er nu i det væsentlige glemte. Som dramatiske værker lader de sig heller ikke genoplive, men som musik har de endnu meget at sige os om en bestemt stilperiode, hvor de med deres rige melodiositet kan tage konkurrencen op med det meste af, hvad der da blev skrevet, og som ude i verden endnu huskes og synges.

Men Norden er et fjernt område, og værker derfra formåede aldeles ikke at trænge igennem den i Tyskland hjemlige kæmpeproduction – uanset smukke anmeldelser af både Schumann og Rellstab. Et forsøg, som Weyse gjorde for at interessere Weber for sine operaer, forliste fuldstændigt. Selvom Weber var dirigent ved Dresdeneroperaen, havde han nok at gøre med at få sine egne ting frem, og selv en så betydelig komponist som Spohr måtte døje lignende krænkelser. I 1833 kom Weyse ud for en lignende skuffelse, da han gennem H. C. Andersen lod sin meget beundrede „Ambrosianske Lovsang“ overrække til den gamle Cherubini. Cherubini kendte ikke Weyses navn. Kun Klaus Schalls navn var via balletten nået frem til Paris. Og Cherubini har sikkert ganske stille lagt den ypperlige kantate hen på nodepulten og aldrig fået den åbnet. Han var en meget optaget mand og dengang 73 år gammel. Weyse hørte aldrig noget fra ham.

Her er vi imidlertid ved noget væsentligt, som pludselig bliver dagsaktuelt. *Det nordiske råd* har som bekendt just nu interesseret sig for en stor musikpris i lighed med litteraturprisen; men her rejser sig helt nye og alvorlige problemer. Vi mangler i de nordiske lande ganske en målbevidst pleje af den hjemlige musik. Der er den væsentlige forskel på musik og litteratur, at en litteraturpris virker som et incitament til at gøre sig bekendt med ikke alene det prisbelønnede værk, men med den udvalgte forfatters hele production. Og denne interesse er let at imødekomme, for værket vil dagen efter prisbelønningen ligge fremme i enhver boghandel, og de øvrige værker vil efterhånden kunne lånes i bibliotekerne, så alle kan gøre sig bekendt med dem og tage stilling til dommerkomiteens beslutning. Helt anderledes er det med musikken. Musikken lever kun, når den spilles, og det vil endda være sandsynligt, at det udvalgte værk er et kompliceret værk for mange instrumenter. Kun en meget begrænset kreds vil have haft lejlighed til at høre værket, og de må endda i almindelighed holde sig til en enkelt opførelse. For de mange vil både navn og værk være ukendte. Måske findes værket ikke engang trykt. Dels på grund af de store trykningsomkostninger, dels fordi det for komponist og forlægger betaler sig at holde materialet ude af handelen, indtil det virkelig er slået igennem, og således klare sig med, at værket fremføres efter lejet stemmemateriale. – Der er lang vej til grammofonpladen, der gør komponistens værk tilgængeligt for de mange.

Grundlaget for en almindelig forståelse af anvendelsen af de mange penge, som prisen udgør, opnås kun ved en indtrængen i den nationale musik efter en helt anden målestok, end det nu sker, hvor radioen, der er tidens største musikformidler, følger en pædagogisk linie, der baseres på barok og

klassik, og derfra usystematisk springer frem til sensationsprægede opførelser af avantgardens sidste mærkværdigheder, idet den omhyggeligt undviger det, som virkelig kan kaldes national musik.

Weyse var i sin musik så dansk, som det er muligt at blive, og han er vel egentlig grundlæggeren af den nyere danske tone. Men hans værker forsvømmes. De ting, der opføres, skrumper ind til et stedse snævrere udvalg, og kendskabet til hans virkelige format kan hurtigt gå tabt. At han har komponeret for eksempel „Julen har bragt velsignet bud“ ved kun de færreste. Mens hans sange går ind til at blive en del af den anonyme folkelige musikskat, glider hans store værker ud i forglemmelsen.

Hvad bliver der efter dette tilbage af Weyses breve? Der bliver den personlige stil, som giver sig tilkende i hans direkte overførsel af talesproget til papiret. Den der har læst disse breve, har kendt Weyse, og det gør ingenting, at de ikke handler så meget om musik, som man måske havde ventet, men måske desmere om mad. Weyse var en stor gourmand, og han fortæller omhyggeligt om de forskellige middage, han deltager i. Hans livret var skildpaddesuppe. Man forbavses måske lidt over, hvor man dengang fik alle disse skildpadder fra – dengang havde man jo ikke dåsemad – indtil man bliver klar over, at skildpadderne kom levende frem med koffardiskibene fra Vestindien. Middagene var vidtløftige. Det er forståeligt, at man klagede sig over dårlige tænder, således som man også hører Weyse gøre det, om end med knap så megen jammer som H. C. Andersen. Men ud af den megen snak om både mad, penge, lotterigevinster og haveplanter rejser sig billedet af en sjælden personlighed, der både kunne og ville hjælpe andre, og som til sidst kunne den sværeste kunst: at møde døden med resignation, men uden klage, færdigformet som menneske, taknemmelig for et langt, indholdsrigt og begivenhedsløst liv.

RICHARD HOVE †

	Bind III–VI (1888–1891) udsolgt.		Bind V (1932)	
			Hefte 1	11 ekspl.
			- 2	8 -
Række 3.	Bind I–VI (1892–97). udsolgt.		- 3–4	11 -
			Bind VI (1933)	
Række 4.	Bind I–VI (1898–1903). udsolgt.		Hefte 1–2	28 ekspl.
			- 3–4	34 -
Række 5.	Bind I (1904) udsolgt.	Række 10.	Bind I (1934)	
	Bind II (1905)		Hefte 1–2	21 ekspl.
	Hefte 1		- 3–4	11 -
	- 2–3		Bind II (1935)	
	udsolgt.		Hefte 1	17 ekspl.
	Bind III–VI (1906–09) udsolgt.		- 2	38 -
			- 3–4	36 -
Række 6.	Bind I–VI (1910–15). udsolgt.		Bind III (1936)	
			Hefte 1	22 ekspl.
			- 2	38 -
			- 3–4	38 -
Række 7.	Bind I–VI (1916–21). udsolgt.		Bind IV (1937)	
			Hefte 1	28 ekspl.
			- 2	38 -
			- 3–4	27 -
Række 8.	Bind I–VI (1922 –1927). udsolgt.		Bind V (1938)	
			Hefte 1	33 ekspl.
Række 9.	Bind I (1928). Hefte 1–3 udsolgt.		- 2	45 -
	- 4		- 3–4	udsolgt.
	2 ekspl.		Bind VI (1939)	
Række 9.	Bind II–IV (1929–31). udsolgt.		Hefte 1	36 ekspl.
			- 2	26 -
			- 3–4	23 -

Af de endnu på lager værende årgange kan medlemmer erhverve enkelte årgange før 1940 for en pris af 4 kr. pr. årgang; enkelte hefter sælges for 1 kr. pr. stk. Ved køb af et enkelt sæt af de på lager værende årgange leveres disse for 30 kr. — For ikke-medlemmer er prisen hhv. 7 kr. og 50 kr. — Årgangene 1940–57 koster 15 kr. pr. årgang, 1958–62 20 kr. pr. årgang, 1963 flg. 25 kr. pr. årgang, enkelte hefter sælges ikke. — Bestillinger sendes til sekretæren, afdelingsbibliotekar *Sven Houmøller*, Sdr. Fasanvej 46, København Valby.

Indholdsfortegnelse til de første 50 årgange er udsolgt, hvorimod indholdsfortegnelse for 1930–1945 kan fås for 2 kr.

Abonnement på Personalhistorisk Tidsskrift kan kun tegnes ved indmeldelse i Samfundet. Henvendelse herom sker direkte til Samfundets sekretær, afdelingsbibliotekar *Sven Houmøller*, Søndre Fasanvej 46, København Valby. Foreninger og biblioteker har adgang til at blive medlemmer af Samfundet.

PUBLIKATIONER

udgivet af

Samfundet for dansk Genealogi og Personalhistorie

- Kr. Erslev: Danmark-Norges Len og Lensmænd 1596-1660. 1885.. Kr. 1,00
Henry Bruun: Danmarks Amtsforvaltere 1660-1848. 1919..... - 3,25
Fritz Jürgensen West: De kongelige Amtmænd i Hertugdømmet
Slesvig 1660-1864. 1921..... Udsolgt
Indholdsfortegnelse til Personalhistorisk Tidsskrifts første 50
Bind. Ved H. Hjorth-Nielsen. 1930..... Udsolgt
Indholdsfortegnelse til Personalhistorisk Tidsskrift 1930-45. Ved
Albert Fabritius. 1946..... Kr. 2,00
Perlestikkerbogen. Ved Hans Knudsen og Albert Fabritius. 1954. - 37,50
indb. - 48,00
Særpris for Samfundets medlemmer: kr. 28,00, indb. kr. 36,00.
Albert Fabritius: Giertrud Birgitte Bodenhoffs mysterium og
gravrøverierne på Assistens kirkegård. 1955..... Kr. 2,75
Særpris for Samfundets medlemmer: kr. 2,00.
Knud Prange: Heraldisk nøgle til Nyt dansk Adelslexikon. 1959 - 27,00
indb. - 32,00
Særpris for Samfundets medlemmer: kr. 16,00, indb. kr. 19,00.
Alfred Larsen: Lolland-Falsters degne og skoleholdere. 1960. indb. - 75,00
Særpris for Samfundets medlemmer: kr. 50,00.

Samfundet ejer oplaget af

- Fredrik Nielsen, A. Olrik og J. Steenstrup: Dansk Navneskik. 1899. Kr. 1,00
Kristian Carøe: Den danske Lægestand I-V.
I. Doktorer og Licentiatere 1479-1788. 1909..... Udsolgt
II. Kirurger 1738-1785. 1906..... Udsolgt
III. Den danske Lægestand 1786-1838. 1905..... Kr. 2,00
IV. Den danske Lægestand. Supplementbind til 7. Udg. (Læger,
der har taget Eksamen efter 30. Januar 1838 og er døde inden
1. Januar 1901). 1904..... Udsolgt
V. Supplementbind. 1922..... Kr. 2,00

*Henvendelse til sekretæren, afdelingsbibliotekar Sven Houmøller,
Sdr. Fasanvej 46, København Valby.*